

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Esperança

Un dels oficis amb què m'he guanyat les garrofes (que deia el pare) al llarg dels anys, ha estat el de venedor. De representant. Ara són Agents Comercials. Avui és la seva diada. La Verge de l'Esperança, la patrona. Quan servidor entrava a una botiga, l'esperança era que el client em fes un bon 'pedido'. Ara, per allò del català escaient, comanda. Avui no espero vendre res. O sí. Espero que el Tsunami Democràtic (oxímoron antinatural, si de cas mortal de necessitat) no engegui a Can Pistras la pilota del clàssic (de classe esportiva) Barça-Madrid i algú prengui mal; espero que al Síndic de Greuges, el tal Ribó (paio que es conforma amb les inhumanes llistes d'espera als hospitals catalans) algú li passi el ribot i ingressi sense espera a les desesperants llistes de l'atur; espero que el tripartit que (des)manega l'Ajuntament de Lleida passi de les paraules als fets: una Estació d'Autobusos desemboçada, un alcalde que atengui la Guàrdia Urbana i les seves mancances, un Morera sense cucs, una circulació vianant desencriptada de brètols en patinet elèctric i ciclistes de tracció animal prou animals; espero no perdre la paciència davant la psicosis nadalenca; espero seguir creient que mentre hi ha vida hi ha esperança. En fi, que seguiré tot esperant Godot.